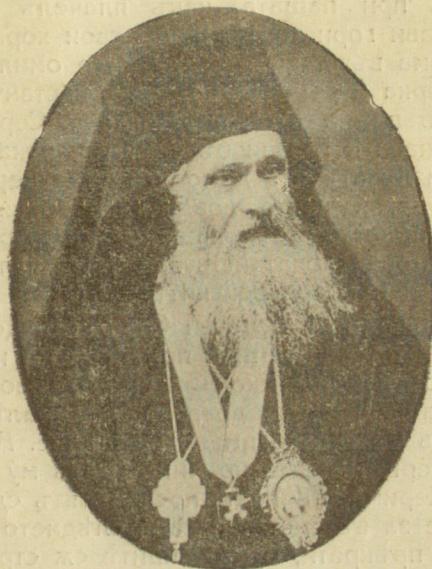

стига писмо и отъ Серафимъ.¹⁾) Въ него се описвали турските буйства въ Сливенско и се молѣло за надлежни срѣщу това мѣрки. Антимъ отива на аудиенция при Савфет-паша (тогава министръ на външнитѣ работи) и му поднася документъ.

Митрополитъ СЕРАФИМЪ Сливенски

титъ по станалиятъ насилия надъ българитѣ. Серафимъ пишель, че Шевкетъ, по турски клевети, нападалъ мирното българско население, грабѣлъ, безчестѣлъ и горялъ селата, че войската му прѣзъ това врѣме се намирала въ Сливенъ и се готвѣла да иде по-нататъкъ въ главните български села, за да плѣни и убива, подъ претекстъ, че потушава възстанія, и че Сливенскиятъ управителъ Хайдаръ-бей, който биль разположенъ къмъ българитѣ, говорѣлъ на Серѣфима: „праздна работа; азъ зная, че въ селата нѣма възстанія, но да спра войската не мога. Отидохъ при пашата, но той,

¹⁾ Подробности по него се намиратъ въ Рускій вѣстникъ, 1881 г., мартъ, Т. 152, стр. 329—330.

Шевкетъ напусналь Бояджикъ съ намѣреніе да разори и околнитѣ села, за което и получиль депеша отъ Одринския сердаръ-екремъ Абдулъ Керимъ-паша, въ която му се заповѣдало да съсипе цѣлата околностъ. Ср. рапорта на Скайлеръ, ор. сіт. р. 54. Скайлеръ изрично пише за „смѣлото посрѣдничество на владиката Серафимъ“, който станаъ причина да се спасятъ селата. Серафимъ е отишѣлъ въ лагера на Шевкета, станаъ порождитель за вѣрността на селата и сполучилъ, „слѣдъ прѣтърѣни голѣми униженія“, да извоюва милость за много лица, „които били невинни“.